

LIEVER VERLIEFD

Eerder verschenen van Sophie Kinsella
bij The House of Books

SHOPAHOLIC-SERIE

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Shopalicious!
Shopaholic & baby
Mini shopaholic
Shopaholic naar de sterren
Shopaholic grijpt in
Christmas Shopaholic

ANDERE

Hou je mond!
Aanpakken!
Ken je me nog?
Wat spook jij uit?
Mag ik je nummer even?
Ik krijg je wel
Mijn niet zo perfecte leven
Verras me
Voor wat, hoort wat

Sophie Kinsella

Liever verliefd

Vertaald uit het Engels door Mariëtte van Gelder

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Love Your Life*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, een imprint van Transworld Publishers, Londen 2020

© Madhen Media Ltd, 2020

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Eileen Carey

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara, Amsterdam

Omslagbeeld: Eileen Carey, gebaseerd op afbeeldingen van Shutterstock

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6101 8

ISBN 978 90 443 6102 5 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Susan Kamil

1

Net als ik naar de deurbel reik, bliept mijn telefoon dat ik een bericht heb, en er komt op slag een waslijst aan mogelijkheden in me op.

– Er is iemand dood.

– Iemand heeft de loterij gewonnen.

– Ik ben een afspraak vergeten en nu ben ik te laat. Shit.

– Ik ben getuige geweest van een misdrijf en nu moet ik een heel duidelijke, gedetailleerde verklaring afleggen over iets waar ik me niets van herinner. Shit.

– Mijn dokter heeft mijn dossier nog eens doorgenomen. (Waarom? Geen idee.) En ze heeft iets ontdekt. ‘Ik wil je niet ongerust maken, máár...’

– Iemand heeft me bloemen gestuurd en de buurvrouw heeft ze aangenomen.

– Een beroemdheid heeft zojuist iets getweet wat ik moet zien. Ooo. Wat?

Maar als ik mijn telefoon pak, zie ik dat het van Seth komt, die gast met wie ik vorige week op date ben geweest. Die gast die de hele avond geen woord heeft gezegd. Niéts.

De meeste mannen hebben het tegenovergestelde probleem. Ze zeuren maar door over zichzelf en hun fantastische prestaties en terwijl jij je helft betaalt, vragen ze op de valreep: ‘Wat doe jij ook alweer?’ Maar Seth nam me zwiggend op met zijn dicht op elkaar staande ogen terwijl ik zenuwachtig over de flespompoensoep snaterde.

Wat heeft hij te melden? Wil hij nog een date? Getsie. Mijn maag

verkrampst bij het idee alleen al, wat een teken is. Een van mijn belangrijkste richtlijnen in het leven is: luister naar je lichaam. Je lichaam is wijs. Je lichaam wéét het.

Geeft niet. Ik zal hem tactvol teleurstellen. Ik ben goed in het teleurstellen van mensen.

Hallo Ava. Na lang nadenken heb ik besloten dat ik onze relatie niet kan voortzetten.

O. Hmpf. Op zo'n manier.

Boeie.

Ik rol nadrukkelijk met mijn ogen naar mijn telefoon. Ik weet wel dat Seth me niet kan zien, maar ik heb zo'n theorie dat je op de een of andere manier emoties kunt overbrengen via je telefoon. (Ik heb die theorie aan niemand verteld, want de meeste mensen zijn nogal kleingeestig, heb ik gemerkt. Zelfs mijn beste vriendinnen.)

Misschien dacht je dat ik je wilde vragen of je nog een date met me wilde, en in dat geval spijt het me dat ik valse hoop bij je heb gewekt.

Valse hoop? Míjn hoop? Dat mocht hij willen.

Je zult wel benieuwd zijn naar het waarom.

Hè? Nee. Nee, echt niet, dank je feestelijk.

Ik bedoel, ik kan het wel raden.

Nee, niet waar. Ik weet het niet.

Waarom zou ik er ook naar moeten raden? Wie wil er nou ráden waarom iemand geen date met haar wil? Het klinkt als een afgrijzelijke tv-quiz die *Komt het door mijn slechte adem?* heet.

(Het komt niet door mijn slechte adem. Waar het ook aan ligt, niet daaraan.)

Het spijt me, maar ik kan niet daten met iemand die denkt dat flespompensoep een ziel heeft.

Wát?

Ik kijk woest naar de telefoon. Hij heeft me totaál verkeerd begrepen. Ik heb helemaal niet gezegd dat flespompensoep een ziel heeft. Ik heb alleen gezegd dat ik vond dat we ons moeten openstellen voor de manier waarop het fysieke en het spirituele in elkaar grijpen. Wat ik ook echt vind. Dat zouden we ook echt moeten doen.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, kermt Harold meelevend en wrijft met zijn snuit langs mijn been. Zie je nou? Als dat niet bewijst dat alles in de wereld met elkaar verbonden is, wat dan wel?

Ik wil terugappen *Sorry dat ik niet kleingeestig genoeg ben voor jouw beperkte visie op het leven*, maar dat zou erop wijzen dat ik zijn berichten heb gelezen, wat niet zo is.

Nou ja, oké, ik heb ze wel gelezen, maar het punt is dat ik ze uit mijn geest heb gewist. Weg. Welke Seth? Date? Hè?

Precies.

Ik bel aan en maak de deur dan zelf open met mijn sleutel. Dat doen we allemaal, voor het geval Nell een aanval heeft. Het is al een tijdje geleden, maar ze kunnen zomaar oplaaien, uit het niets.

‘Nell?’ roep ik.

‘Hoi!’ Ze komt breed grijnzend de gang in, met roze piekhaar.

‘Je hebt het weer roze!’ roep ik uit. ‘Leuk.’

Nells haarkleur is een keer of honderdzes veranderd sinds we samen op de uni zaten, terwijl de mijne altijd hetzelfde is gebleven. Mijn haar valt nog steeds donker kastanjekleurig tot op mijn schouders en laat zich makkelijk in een paardenstaart leggen.

Niet dat ik nu echt met kapsels bezig ben. Ik werd even afgeleid door Seths appjes, maar nu ik binnen ben, wordt mijn keel dichtgeknepen. Ik heb een steen in mijn maag. Ik werp een blik op Harold, die vragend naar me opkijkt op die aanbiddelijke manier van hem, en ik voel de tranen prikken. O, god. Kan ik dit wel?

Nell gaat op haar hurken zitten en steekt haar handen naar Harold uit. ‘Klaar voor je vakantie?’

Harold neemt haar even op en draait zijn kop dan weer mijn kant op. Zijn vochtige bruine ogen kijken me smekend aan.

Wie denkt dat honden niet alles begrijpen wat we zeggen en doen heeft het mis, want Harold wéét het. Hij probeert zich groot te houden, maar hij heeft het hier net zo moeilijk mee als ik.

‘Harold, je kunt niet met me mee naar Italië,’ zeg ik met een brok in mijn keel. ‘Dat heb ik je al uitgelegd. Maar ik blijf niet lang weg. Ik beloof het. Een week maar. Dan kom ik weer terug.’

Hij kijkt me aan met een hartverscheurende ‘waarom doe je me dit aan?’-uitdrukking in zijn ogen. Hij kwispelt zacht met zijn staart tegen de vloer, op een bemoedigende, hoopvolle manier, alsof ik opeens zou kunnen besluiten mijn vlucht af te zeggen en met hem buiten te gaan spelen.

Ik heb gezworen niet te huilen, maar de tranen springen me in de ogen bij het zien van zijn pientere, intelligente snuit. Mijn Harold. De beste beagle van de wereld. De beste hond van de wereld. De beste vríénd van de wereld.

‘Harold popelt om bij me te komen logeren,’ zegt Nell gedeceideerd terwijl ze ons allebei de woonkamer inloodst. ‘Ja toch, Harold?’

Bij wijze van antwoord trekt Harold een nog zieliger gezicht en hij slaakt een jammerklacht die door merg en been gaat.

‘Die hond moet het toneel op,’ zegt Sarika, die geamuseerd opkijkt van haar laptop. Sarika is niet echt een hondemens, zoals ze zelf toegeeft, maar ze is wel een Harold-mens. Het is niet mogelijk om Harold te leren kennen en geen Harold-mens te worden.

Ik heb Harold vier jaar geleden in een asiel gevonden toen hij nog maar een puppy was en het was totale toewijding op het eerste gezicht. Hij keek naar me op met stralende ogen, opgewonden hijgerig ademend, en hij leek te zeggen: *Daar ben je dan! Ik wist wel dat je zou komen!*

Ik zeg niet dat het allemaal van een leien dakje is gegaan. Ik had nog nooit een hond gehad. Ik had als kind naar een hond verlangd, maar mijn ouders waren van die mensen die vage beloftes doen, maar ze nooit inlossen. Ik was dus een beginneling op het gebied van hondenverzorging. En Harold was een beginneling in het zich laten verzorgen. Want neem maar van mij aan dat de mensen die hem langs de snelweg hadden gedumpt níét voor hem zorgden. Als ik er alleen maar aan denk, word ik al witheet van woede.

Maar goed, het was dus een leerproces. Toen Harold mijn appartement voor het eerst zag, flipte hij. Hij zei heel duidelijk: *Hoe heb ik het in mijn hoofd gehaald bij jou te komen wonen?* En ik heb ook mijn inzinkinkjes gehad. Er is veel gejankt door beide partijen, maar nu kan ik me geen leven zonder hem meer voorstellen. En toch ben ik van plan hem een week hier achter te laten.

Misschien moet ik het afzeggen. Ja. Ik moet het afzeggen.

‘Ava, hou op met dat gestress. Je weet toch dat hij probeert je een schuldgevoel te bezorgen?’ zegt Nell. Ze wendt zich tot Harold en kijkt hem streng aan. ‘Hoor eens, maatje, ik val niet voor dat geschmier van jou. Ava mag best zonder jou op vakantie. Dat mág. Maak het haar dus niet zo moeilijk.’

Harold en Nell kijken elkaar lang aan – een confrontatie tussen twee loeisterke karakters – en ten slotte geeft Harold toe. Hij werpt me nog een verwijtende blik toe, maar trippelt naar het hardkleed bij Nells stoel en gaat liggen.

Oké, misschien zeg ik niet af.

‘Zeg níét tegen hem dat het je spijt,’ zegt Nell tegen mij. ‘En ga níét de hele week zitten zwijmelen bij filmpjes van Harold in plaats van aan je boek te werken.’

‘Dat was ik niet van plan!’ zeg ik afwerend.

‘Wij redden ons wel,’ zegt Nell. ‘Echt.’

Ik heb niet veel levensstips, maar wel deze: als je ooit last hebt van zelfmedelijden, ga dan naar Nell. Ze is hard als dat nodig is. Ze

kaatst stomme ideeën naar je terug. Haar nuchtere houding zwiept door je heen als een verkwikkende windvlaag.

‘Hier zijn zijn spullen.’ Ik zet mijn enorme tas op de vloer. ‘Mand, drinkbak, deken, eten... O, en zijn etherische olie!’ schiet me plotseling te binnen, en ik pak het flesje uit mijn tas. ‘Ik heb een nieuwe melange voor hem gemaakt, lavendel en cederhout. Spiets het maar gewoon op zijn...’

‘Op zijn beddengoed,’ kapt Nell me af. ‘Ava, relax. Je hebt me hier al vijf keer over gemaïld, weet je nog?’ Ze neemt het flesje van me aan en kijkt er even kritisch naar voordat ze het neerzet. ‘Nu we het er toch over hebben, dat wilde ik nog vragen. Hoe zit het met je opleiding tot aromatherapeut?’

‘O,’ zeg ik bedremmeld. ‘Ik, eh... ben er nog mee bezig. Zo’n beetje.’

Ik denk aan mijn flesjes en cursusboeken, aan de kant geschoven in mijn keuken. Ik volg een onlinecursus en ik moet de draad echt weer oppakken, want ik wil nog steeds graag parttimearomatherapeut worden.

‘Zo’n beetje?’ herhaalt Nell vragend.

‘Ik heb het even in de wacht gezet. Het is gewoon mijn werk, en het schrijven van mijn boek... Je weet wel.’ Ik zucht diep. ‘Het leven komt ertussen.’

Mijn werk bestaat uit het schrijven van farmaceutische folders en webteksten, wat ik zo langzamerhand zo ongeveer in mijn slaap zou kunnen. Ik werk voor Brakesons, een farmaceutisch bedrijf in Surrey. Het is een goede baan, ik vind het een fijn bedrijf en ik mag meestal thuis werken, maar ik probeer altijd mijn horizon te verbreden. Het leven is te kort om je horizon níét te verbreden, als je ’t mij vraagt. Je moet altijd blijven denken: dit is oké... maar wat zou ik nog méér kunnen doen?

‘Reden te meer om naar Italië te gaan en je op het schrijven van je boek te focussen,’ zegt Nell kordaat. ‘Dat wíl Harold. Ja toch, Harold?’

Harold antwoordt met een gevoelvol *Wahoe-hoe!* (hij klinkt soms net als een wolf) en Nell schiet in de lach. Ze woelt met haar sterke, korte, dikke hand door het haar op Harolds kop en zegt: ‘Maffe hond.’

We zijn al bevriend sinds onze studie in Manchester. Nell, Sarika, Maud en ik hebben elkaar allemaal leren kennen op het universiteitskoor en hebben een band gesmeed tijdens een reisje naar Bremen. Tot die tijd had Sarika amper een woord gezegd; we wisten alleen dat ze rechten studeerde en de hoge c kon zingen, maar na een paar drankjes onthulde ze dat ze stiekem met de dirigent sliep en dat hun seksleven een beetje ‘duister’ werd. Ze wilde hem nu dus dumpen, maar ze wilde ook in het koor blijven, en wat vonden wij ervan? We bespraken het een hele avond bij glazen Duits bier terwijl we ook probeerden te achterhalen wat ze precies met ‘duister’ bedoelde.

(Uiteindelijk zette Nell haar glas met een klap op tafel en zei: ‘Vertel het nou maar gewoon, oké?’)

(Het was een beetje ranzig. Niet de moeite van het herhalen waard. Ik wil er niet eens aan denken.)

Maar goed, Sarika dumpte de dirigent inderdaad, en ze bleef inderdaad in het koor. Dat is nu veertien jaar geleden (hoe kán dat?) en we zijn nog steeds vriendinnen. Sarika is de enige van ons vieren die nog in een koor zingt, maar zij was ook altijd de muzikaalste van het stel. Ze is ook continu op zoek naar een man met dezelfde interesses als zij, en ze vindt Londense koren een goede plek om te beginnen. Samen met fietsclubjes. Ze gaat elk jaar bij een ander koor en ze wisselt elk halfjaar van fietsclubje, en het levert best een goede mannenoogst op.

Ik bedoel, drie serieuze kandidaten in twee jaar. Niet slecht, naar Londense maatstaven.

We wonen allemaal bij elkaar in de buurt in het noorden van Londen, en hoewel onze levens in veel opzichten van elkaar verschillen, zijn we hechter dan ooit. We hebben een paar acht-

banen doorgemaakt de afgelopen paar jaar. We hebben gekrijst en in elkaars handen geknepen, zowel letterlijk als... hoe heet het.

Niet-letterlijk.

Metaforisch? Figuratief?

Joepie. Ik ga morgen aan een schrijfcursus van een week beginnen en ik weet niet wat het tegenovergestelde van 'letterlijk' is.

'Wat is het tegenovergestelde van "letterlijk"?' vraag ik aan Sarika, maar die zit geconcentreerd op haar laptop te typen. Haar glanzende zwarte haar strijkt over de toetsen. Ze zit vaak geconcentreerd op haar laptop te typen, Sarika, zelfs als ze bij Nell is. (We komen meestal bij Nell samen.)

'Geen rokers,' prevelt Sarika, die een toets aanslaat en naar haar scherm tuurt.

'Hè?' Ik gaap haar aan. 'Is dat werk?'

'Nieuwe datingsite,' zegt ze.

'O, welke?' vraag ik geïnteresseerd. Sarika heeft als jurist meer geld dan wij, dus zij kan het zich permitteren zich in te schrijven bij dure datingsites en ons er dan verslag van te doen.

'Geen helderzienden,' antwoordt Sarika afwezig. Ze drukt weer een toets in en kijkt op. 'Hij heet Meet You. Het kost een paar centen, maar dan krijg je ook waar voor je geld.'

'Geen helderzienden?' herhaalt Nell sceptisch. 'Hoeveel helderziende mannen heb je precies gehad?'

'Eentje,' zegt Sarika. Ze draait zich om naar Nell en vervolgt: 'En dat was meer dan genoeg. Ik heb je over hem verteld. Die gast die dacht dat hij wist wat ik écht lekker vond in bed. We kregen er ruzie over en ik zei "Wiens lichaam is het eigenlijk?" en hij zei "We moeten er samen van genieten."'

Het begint Nell te dagen, zie ik. 'O, dié,' zegt ze. 'Ik had niet door dat hij helderziend was, ik dacht dat hij een zak was. Is er ook een geen-zakken-filter?'

'Dat zou niet werken,' zegt Sarika spijtig. 'Niemand vindt zichzelf een zak.' Ze richt haar blik weer op haar scherm en gaat verder

met typen. ‘Geen goochelaars.’ Ze slaat snel toetsen aan. ‘Geen dansers... Hoe zit het met choreografen?’

‘Wat is er mis met dansers?’ protesteert Nell. ‘Die zijn fit.’

‘Ik heb er gewoon geen zin in,’ zegt Sarika, die vaag haar schouders ophaalt. ‘Hij zou elke avond ergens moeten dansen. We moeten hetzelfde schema hebben. Geen boorplatformwerkers,’ voegt ze eraan toe, en ze typt door.

‘Hoe werkt die site in vredesnaam?’ zeg ik confuus.

‘Het begint met al je dealbreakers,’ antwoordt Nell. ‘Het zou niet Meet You moeten heten, maar Fuck Off You. Jij moet weg. En jij.’

‘Zo klinkt het wel heel negatief,’ brengt Sarika ertegen in. ‘Het gaat er niet om dat mensen weg moeten, het gaat erom dat je super-specifiek bent, zodat je geen tijd hoeft te verspillen aan ongeschikte mensen. Je blijft je beoogde match aanscherpen tot je het perfecte kandidatenlijstje hebt.’

‘Laat eens zien?’ Ik loop om de bank heen om over haar schouder te kijken. Het scherm van haar laptop is gevuld met mannengezichten, en ik knipper er met mijn ogen naar. Ik vind dat ze er allemaal leuk uitzien. Vooral die met de stoppels in de hoek rechts. Zijn gezicht zegt: *Kies mij! Ik zal lief voor je zijn!*

‘Hij ziet er lief uit.’ Ik wijs hem aan.

‘Misschien. Oké, wat nog meer?’ Sarika kijkt naar een lijst op haar telefoon. ‘Geen vegetariërs.’

‘Wat?’ Ik gaap haar ontzet aan. ‘Geen vegetariërs? Hoezo? Sarika, hoe kun je zo bekrompen zijn? Je zus is vegetariër! Ik ben vegetariër!’

‘Weet ik,’ zegt ze onverstoorbaar. ‘Maar ik wil niet met mijn zus daten. Of met jou. Sorry, schat. Je weet dat ik gek ben op je halloumikruimeltaart.’ Ze steekt een hand uit en geeft me vol genegenheid een kneepje in mijn middel. ‘Maar ik wil iemand met wie ik een kip kan braden.’

Ze klikt *Filters* aan en er verschijnt een kader met vier kopjes: *Ja, graag!*, *Neutraal*, *Liever niet* en *Dealbreaker*.

‘Dealbreaker,’ zegt Sarika vastbesloten, en ze begint ‘vegetariër’

in het kader te typen. Na twee letters wordt het woord vanzelf aangevuld en ze klikt het aan.

‘Je kunt niet alle vegetariërs diskwalificeren,’ zeg ik vol afgrijzen. ‘Dat is discriminatie. Is dat... is dat wettelijk wel toegestaan?’

‘Ava, niet zo negatief!’ repliceert Sarika. ‘Let op. Dit is leuk. “Filter toepassen”.’

Ze klikt en de foto’s op het scherm beginnen te flakkeren. Dan verschijnen er overal op het scherm rode kruisen voor gezichten. Ik kijk naar de leuke gast, en het voelt als een stomp in mijn maag. Er staat een kruis over zijn gezicht. Het ziet eruit alsof hij ter dood is veroordeeld.

‘Wat gebeurt hier?’ vraag ik geagiteerd. ‘Wat moet dit voorstellen?’

‘Dit heet “Laatste kans”,’ legt Sarika uit. ‘Ik kan ze gratie verlenen door ze aan te klikken.’

‘Geef hem gratie!’ zeg ik, wijzend naar mijn favoriet. ‘Geef hem gratie!’

Sarika rolt met haar ogen en zegt: ‘Ava, je weet niets van hem.’

‘Hij ziet er leuk uit!’

‘Maar hij is vegetariër,’ zegt Sarika, en ze klikt ‘Klaar’ aan.

Het scherm flakkert weer en alle mannen met een kruis door hun gezicht verdwijnen. De overgebleven foto’s dansen over het scherm en vormen dan nette rijen, en nieuwe mannen nemen de plaats in van degenen die verdwenen zijn.

‘Mooi,’ zegt Sarika voldaan. ‘Nu kom ik ergens.’

Ik staar naar het scherm, lichtelijk getraumatiseerd door het selectieproces.

‘Het is wreed,’ zeg ik. ‘Het is harteloos.’

‘Beter dan swipen,’ bemoeit Nell zich ermee.

‘Precies!’ Sarika knikt. ‘Het is wetenschappelijk. De site biedt meer dan achthonderd filters aan. Lengte, baan, gewoontes, locatie, politieke opvattingen, opleiding... Het schijnt dat de algoritmes bij de NASA zijn ontwikkeld. Je kunt binnen de kortste keren vijf-

honderd mannen verwerken.’ Ze raadpleegt haar lijst weer. ‘Oké, op naar de volgende. Niemand die langer is dan één meter negentig.’ Ze begint weer te typen. ‘Ik heb superlang geprobeerd. Het is mijn ding niet.’

Ze past het filter toe, er verschijnen drie rode kruisen en binnen een paar seconden kijkt een nieuwe selectie mannen ons vanaf het scherm aan.

‘Het schijnt dat een vrouw maar bleef filteren tot ze nog maar één man op het scherm had, en toen zocht ze contact met hem en ze zijn nog steeds samen,’ vertelt Sarika terwijl ze door de lijst op haar telefoon scrolt. ‘Dat wil je hebben.’

‘Het voelt nog steeds verkeerd,’ zeg ik terwijl ik ontzet naar het scherm kijk. ‘Dit kan niet de juiste manier zijn.’

‘Het is de enige manier,’ spreekt Sarika me tegen. ‘Zo goed als iedereen datet tegenwoordig online, toch? Ie-de-reen. Miljoenen mensen. Miljarden mensen.’

‘Het zal wel,’ zeg ik omzichtig.

‘Iedereen datet online,’ herhaalt Sarika duidelijk, alsof ze een TED Talk houdt. ‘Het is alsof je naar een borrel gaat en de hele wereld probeert je blik te vangen. Dat wordt nooit wat! Je moet het inperken. Dus.’ Ze gebaart naar het scherm.

‘ASOS is al erg genoeg,’ vult Nell aan. ‘Ik zocht gisteren op “wit shirt”. Weet je hoeveel resultaten ik kreeg? 1.264. Ik had iets van: ik heb geen zin in dit gedoe, ik neem het eerste het beste wel. Zie maar.’

‘Precies,’ zegt Sarika. ‘En dat is maar een shirt, geen levenspartner. Niet meer dan tien minuten van een metrostation,’ vervolgt ze druk typend. ‘Ik ben het zat om naar adressen in de rimboe te sjouwen.’

‘Sluit je mannen uit die op meer dan tien minuten van de metro wonen?’ Mijn mond valt open. ‘Kán dat?’

‘Je kunt je eigen filters maken en als ze er iets in zien, voegen ze ze aan de mogelijkheden toe,’ legt Sarika uit. ‘Ze hebben mijn filter over haarwasfrequentie in overweging.’

‘Maar als de perfecte man nou op elf minuten van een metrostation woont?’ Ik weet dat ik overstuur klink, maar ik kan er niets aan doen. Ik zie hem al voor me, koffiedrinkend in de zon in zijn fietsbroek, luisterend naar zijn Bach-playlist, verlangend naar iemand als Sarika.

‘Hij liegt er wel over,’ zegt Sarika bedaard. ‘Hij vult wel “tien minuten” in. Geen probleem.’

Ze snapt het niet.

‘Sarika, luister,’ zeg ik gefrustreerd. ‘Stel dat er een fantastische man is van één meter vijffennegentig die vegetariër is en op twintig minuten van station Crouch End woont... en je hebt hem uitgefilterd? Dit is waanzin!’

‘Ava, doe niet zo hysterisch,’ zegt Sarika onverstoorbaar. ‘Je moet toch een paar dealbreakers hebben.’

‘Nee, dat hoeft niet,’ zeg ik onvermurwbaar. ‘Ik heb geen dealbreakers. Ik wil een goede vent, meer niet. Een fatsoenlijk, beschaafd mens. Kan me niet schelen hoe hij eruitziet, wat voor werk hij doet, waar hij woont...’

‘En als hij nou de pest heeft aan honden?’ vraagt Sarika, en ze trekt haar wenkbrauwen op.

Daar heb ik niet van terug.

Het bestaat niet dat hij de pest heeft aan honden, want alleen heel rare, sneue mensen houden niet van honden.

‘Oké,’ geef ik uiteindelijk toe. ‘Dat is mijn enige dealbreaker. Hij moet van honden houden. Maar daar blijft het dan ook bij. Echt.’

‘Wat dacht je van golf?’ vraagt Nell doortrapt.

Verdomme. Golf is mijn achilleshiel. Ik geef toe dat ik een onredelijke afkeer heb van dat spel. En van de kleding. En van de mensen die eraan doen.

Maar ik kan ter verdediging aanvoeren dat het komt doordat ik naast de meest snobistische golfclub van de wereld heb gewoond. Er liep een openbaar wandelpad over het terrein, maar als je zelfs maar probéerde erover te lopen, kwamen er woeste mensen in identieke

polo's met hun armen maaiend op je af, roepend dat je stil moest zijn, of dat je terug moest gaan, was je soms niet goed bij je hóófd?

Ik was niet de enige die er stress van kreeg; de gemeente moest het bestuur erop aanspreken. Het schijnt dat ze een nieuwe bewegwijzering hebben ingevoerd en dat er nu geen problemen meer zijn, maar tegen die tijd waren wij al verhuisd en had ik al besloten dat ik allergisch was voor golf.

Alleen ga ik dat nu niet toegeven, want ik zie mezelf niet graag als een bevooroordeeld mens.

'Ik heb geen problemen met golf,' zeg ik met mijn kin in de lucht. 'En trouwens, daar gaat het niet om. Waar het om gaat is dat twee bij elkaar passende lijstjes met eigenschappen nog geen liefde is. Algoritmes zijn geen liefde.'

'Algoritmes zijn de enige manier,' zegt Sarika. Ze tuurt naar het scherm en zegt: 'Hm, die is lekker.'

'Oké, waar is het algoritme dat me zegt hoe een man ruikt?' repliceer ik feller dan ik bedoelde. 'Waar is het algoritme dat me zegt hoe hij lacht of een hond over zijn kop aait? Dát vind ik belangrijk, niet al die onbenullige kleinigheden. Ik zou verliefd kunnen worden op een wetenschapper, maar ook op een boer. Hij kan anderhalve meter lang zijn of twee meter tien. Als er maar chemie is. Chemié.'

'O, chemié,' zegt Sarika, en Nell en zij grinniken naar elkaar.

'Ja, chemie,' herhaal ik opstandig. 'Daar draait het om! Liefde is...' Ik zoek naar woorden. 'Het is die onbenoembare, raadselachtige band tussen twee mensen die een klik hebben, en die voelen ze... en dan weten ze het gewoon.'

'Ava.' Sarika neemt me liefdevol op. 'Je bent een schatje.'

'Ze oefent voor haar cursus romantische fictie schrijven,' veronderstelt Nell. 'Ava, je beseft toch wel dat Lizzy Bennett een triljoen dealbreakers had? "Geen verwaande snobs. Geen gestoorde geestelijken.'" Nell knikt naar Sarika. 'Zet dat er ook maar bij.'

'Geen gestoorde geestelijken.' Sarika doet of ze typt en grinnikt

over haar laptop naar me. ‘Zal ik erbij zetten: “Alleen reageren als je een landgoed hebt”?’

‘Haha.’ Ik zak naast Sarika op de bank en ze legt in een verzoenend gebaar een hand op de mijne.

‘Ava. Lieverd. We zijn gewoon verschillend, meer niet. We willen verschillende dingen. Ik wil al die tijdverspilling omzeilen, maar jij wilt... chemie.’

‘Ava wil magie,’ zegt Nell.

‘Geen magie.’ Ik krimp lichtelijk in elkaar, want mijn vriendinnen vinden altijd dat ik te romantisch ben en alles door een roze bril zie, wat niet waar is. ‘Wat ik wil...’ Ik breek mijn zin af, want mijn gedachten buitelen over elkaar heen.

‘Wat wil je dan?’ vraagt Nell, en ze klinkt oprecht benieuwd.

Ik haal diep adem. ‘Als een man naar me kijkt... en ik naar hem... moet het er allemaal zijn. Dat wil ik. Dat woorden overbodig zijn. Dat onze ogen alles zeggen.’

Ik zwijg peinzend. Het moet mogelijk zijn. Liefde móét mogelijk zijn, want waar zijn we anders mee bezig allemaal?

‘Dat wil ik ook,’ verbreekt Sarika de ban, en ze knikt. ‘Maar dan wel binnen tien minuten van een metrostation.’

Nell proest het uit en ik glimlach tegen wil en dank.

‘Toevallig heb ik vanavond een date,’ onthul ik. ‘Daarom kan ik niet blijven.’

‘Een date?’ Sarika kijkt met een ruk op van haar laptop. ‘En daar kom je nu mee?’

‘Ik dacht dat je ging pakken voor Italië,’ zegt Nell bijna verwijtend.

‘Dat ga ik ook doen. Na mijn date.’

‘Spannend!’ Sarika’s ogen twinkelen naar me. ‘Waar ken je hem van, de ijssalon?’

‘Nee, uit de balzaal,’ zegt Nell. ‘Na afloop hielp hij haar toen het wiel van haar koets bleef steken.’

‘Hij schreef haar een briefje met zijn ganzenvaar en stak het in de band van haar hoedje,’ gniffelt Sarika.

‘Haha.’ Ik wend mijn blik hemelwaarts. ‘Van internet natuurlijk. Maar ik heb geen miljoen kunstmatige dealbreakers ingevoerd. Ik ben gewoon op mijn gevoel afgestaan.’

‘Je gevoel?’ herhaalt Nell. ‘Namelijk...?’

‘Zijn ogen,’ zeg ik trots. ‘Hij heeft een bepaalde blik in zijn ogen.’

Na de rampzalige date met Seth heb ik een nieuwe theorie omarmd: het zit allemaal in de ogen. Seths ogen bevielen me meteen al niet. Dat had me genoeg moeten zeggen. Ik heb dus online naar een man met fantastische ogen gezocht... en ik heb hem gevonden! Ik verheug me ontzettend op onze ontmoeting. Ik kijk telkens naar zijn foto en ik voel een echte klik met hem.

‘Iemands ogen zeggen veel,’ geeft Sarika toe. ‘Laat eens zien?’

Ik klik een foto van hem aan op mijn telefoon, kijk er even liefdevol naar en laat hem dan eerst aan Sarika zien en vervolgens aan Nell. ‘Hij heet Stuart,’ vertel ik. ‘Hij zit in de IT.’

‘Mooie ogen,’ erkent Nell. ‘Dat moet ik je nageven.’

Mooi? Is dat alles? Het zijn schitterende ogen! Ze stralen warmte, intelligentie en humor uit, zelfs op zo’n piepklein fotootje op een telefoon. Ik heb nog nooit zulke ongelooflijke ogen gezien, en ik heb heel wat datingprofielen bekeken...

‘Harold!’ gilt Sarika opeens, en ik spring geschrokken op. ‘Dat is mijn kipwrap! Stoute hond!’

Terwijl we zaten te praten, is Harold stilletjes naar Sarika’s kant van de bank geslopen en heeft hij haar wrap van Pret A Manger uit haar tas gevist, nog in het plastic. Nu kijkt hij van haar naar mij en naar Nell alsof hij wil zeggen: *Wat wil je eraan doen?*

‘Harold!’ zeg ik vermanend. ‘Los!’ Ik zet een stap naar hem toe en hij zet een stap achteruit. ‘Los!’ zeg ik nog eens, zonder veel overtuiging.

Harolds schrandere blik glijdt weer door de kamer alsof hij een inschatting maakt van de situatie.

‘Los.’ Ik probeer gezaghebbend te klinken. ‘Lós.’

‘Los!’ zegt Nell me na, en haar altstern galmt door de kamer.

Ik buig me langzaam naar Harold toe, en zijn ogen volgen me, centimeter voor centimeter, tot ik probeer de wrap vliegensvlug weg te grissen. Alleen ben ik niet snel genoeg. Ik ben nooit snel genoeg voor Harold. Hij krabbelt en glijdt naar het hoekje achter de tv, waar niemand bij hem kan komen, en begint als een gek in de ingepakte wrap te bijten. Af en toe pauzeert hij even om ons drieën triomfantelijk aan te kijken.

‘Rothond,’ zegt Nell.

‘Ik had die wrap niet in mijn tas moeten laten zitten,’ zegt Sarika hoofdschuddend. ‘Harold, niet het plástic opeten, achterlijke gladiool die je bent.’

‘Harold?’ klinkt een vertrouwde stem uit de gang. ‘Waar is die tophond?’

Even later komt Maud door de deur met twee van haar kinderen, Romy en Arthur, aan de hand. ‘Sórry dat ik zo laat ben,’ verzucht ze op haar theatrale manier. ‘Het afhalen van school was een náchtmerrie.’ Ze kijkt stralend naar Harold en vervolgt: ‘Ik heb Harold al een ééuwigheid niet meer gezien. Verheugt hij zich op zijn vakantietje?’

‘Hij is geen tophond,’ zegt Sarika grimmig. ‘Hij is een ondeugende, stoute hond.’

‘Wat heeft hij gedaan?’ vraagt Arthur met pretlichtjes in zijn ogen.

Harold is een beetje een legende bij Arthur in groep drie. Hij mocht een keer mee voor een spreekbeurt en toen jatte hij de schoolteddybeer, vluchtte ermee naar het schoolplein en moest door drie leerkrachten in het nauw worden gedreven.

‘Hij heeft mijn kipwrap gestolen,’ zegt Sarika, en de kinderen bulderen allebei van het lachen.

‘Harold steelt alles,’ verkondigt Romy van vier. ‘Harold steelt ál het eten. Harold, kom!’ Ze steekt uitnodigend een hand uit en Harold tilt zijn kop op alsof hij *Straks* wil zeggen en kauwt door.

‘Wacht, waar is Bertie?’ zegt Maud, alsof het haar nu pas invalt. ‘Arthur, waar is Bertie?’

Arthur kijkt haar wezenloos aan, alsof hij niet eens wist dat hij een broertje had dat Bertie heette, en Maud klakt met haar tong. ‘Hij zal wel ergens zijn,’ zegt ze vaag.

Mauds onoplosbare probleem is dat ze drie kinderen heeft, maar slechts twee handen. Haar ex, Damon, is advocaat. Hij werkt krankzinnig hard en is heel royaal op het gebied van geld, maar niet met zijn aanwezigheid. (Maud zegt dat het voordeel daarvan is dat het leven van haar kinderen in elk geval niet wordt verziekt door overbeschermende ouders.)

‘Sarika,’ begint ze nu. ‘Jij komt toch niet toevallig donderdag om vijf uur door Muswell Hill, hè? Ik zoek namelijk iemand die Arthur kan ophalen van een speeldade en ik vroeg me gewoon af...’

Ze fladdert met haar wimpers naar Sarika en ik grinnik inwendig. Maud vraagt om de ene gunst na de andere. Willen we op haar kinderen passen/haar boodschappen doen/opzoeken hoe laat haar trein gaat/haar vertellen wat de juiste bandenspanning voor haar auto is? Dit is niet iets van sinds ze alleenstaande moeder is geworden; ze doet het al zolang ik haar ken. Ik herinner me nog dat ik Maud voor het eerst zag, op het koor. Die waanzinnig mooie meid met haar fascinerende lichtbruine ogen kwam op me af, en het allereerste wat ze tegen me zei was: ‘Zou je alsjeblíeft een pak melk voor me willen kopen?’

Natuurlijk zei ik ja. Het is zo goed als onmogelijk Maud iets te weigeren. Het is haar superheldenkracht, zeg maar. Maar je kunt je wel degelijk verzetten als je je best doet, en dat hebben we allemaal door schade en schande geleerd. Als we op alle verzoekjes van Maud ingingen, zouden we zo ongeveer haar lijfeigenen worden. We zijn dus informeel overeengekomen dat we iets van één op de tien keer ja zeggen.

‘Nee, Maud,’ zegt Sarika gedecideerd. ‘Ik kan niet. Ik werk, weet je nog?’

‘Maar natúúrlijk,’ zegt Maud zonder een spootje rancune. ‘Ik vroeg me gewoon af of je misschien een vrije middag had. Ava...’

‘Italië,’ fris ik haar geheugen op.

‘Natuurlijk.’ Maud knikt verwoed. ‘Onmogelijk. Ik snap het.’

Ze is altijd zo innemend dat je ja wilt zeggen. Eigenlijk zou ze het land moeten besturen, want ze zou iedereen kunnen overhalen alles te doen, maar in plaats daarvan leidt ze de bespottelijk ingewikkelde sociale levens van haar kinderen, plus een internetbedrijf dat meubelen pimpt en volgens haar nu elk moment winst kan gaan maken.

‘Nou ja, geeft niet,’ zegt ze. ‘Zal ik theezetten?’

‘Je hebt het nog niet aan mij gevraagd,’ zegt Nell opgewekt, maar een tikje gespannen. ‘Sla me niet over, Maud!’

Ik kijk naar Nell en zie dat ze wel breed glimlacht... maar op haar Nellige manier. Ze heeft een vastberaden glimlach, die Nell. Een krachtige glimlach, die zegt: *Ik zal je nu nog geen stomp verkopen, maar ik sta niet in voor de komende vijf minuten.*

‘Sla me niet over,’ herhaalt ze. En het is bijna een grapje, maar niet echt. Ik moet me bedwingen om niet naar haar stok in de hoek te kijken, want het gaat nu even goed en we praten er niet over, tenzij ze er zelf over begint. Dat hebben we de afgelopen jaren wel geleerd.

‘Nell!’ zegt Maud ontdaan. ‘Neem me niet kwalijk. Wat stom van me. Kun jij Arthur voor me ophalen?’

‘Nee,’ kaatst Nell terug. ‘Rot op. Doe je klusjes zelf maar.’

Sarika snuift van het lachen en ik moet wel grinniken.

‘Natuurlijk,’ zegt Maud nog steeds ernstig. ‘Ik begrijp het volkómen. Trouwens, Nell, lieverd, wat ik nog wilde zeggen, er staat een onsmakelijk uitzierende man bij je auto een briefje te schrijven. Zal ik hem toespreken?’

Sarika kijkt meteen op en naar mij. Harold voelt de stemming aan en jankt.

Nells gezicht betreft. ‘Ziet hij eruit als een misselijke zak?’

‘Ja. Grijs broek. Snor. Dat soort dingen.’

‘Dat is die eikel van een John Sweetman,’ zegt Nell. ‘Hij woont hier nu een maand. Hij moet me altijd hebben. Hij wil die parkeer-

plaats hebben om zijn boodschappen uit te laden. Hij weet dat ik een gehandicaptenparkeerplaats heb, maar...' Ze haalt haar schouders op.

'Echt niet,' zegt Sarika, die haar laptop dichtklapt en gaat staan. 'Hoe durft hij!'

'Blijf jij maar hier, Nell,' zeg ik. 'Wij regelen dit wel.'

'Jullie hoeven mijn strijd niet voor me te voeren,' zegt Nell onwillig.

'Niet vóór jou. Mét jou.' Ik geef haar een kneepje in haar schouder en loop achter de anderen aan naar het pleintje voor Nells huizenblok. Onze gezichten staan allemaal even strak en vastbesloten.

'Hallo, goedenavond, is er een probleem?' begroet Maud de man al met haar bekakte kostschoolstem, en ik zie hoe hij haar opneemt, enigszins geïmponeerd.

Ik bedoel, ze is ook niet mis. Eén meter tachtig op plateauzolen, met lang rood haar, een wapperende rok, geflankeerd door twee al net zo adembenemende roodharige kinderen terwijl een derde vanaf het dak van de auto naast haar op haar schouders klimt. (Dus dáár was Bertie.)

'Spiderman!' gilt hij voordat hij weer op het dak van de auto klautert.

'Is er een probleem?' herhaalt Maud. 'Volgens mij staat mijn vriendin hier volkómen legaal geparkeerd en het schrijven van dit ongefundeerde briefje kan beschouwd worden als...'

'Belaging,' vult Sarika naadloos aan. Ze heeft bliksemsnel haar telefoon gepakt en maakt foto's van de man. 'Herhaalde belaging. Hoeveel briefjes hebt u aan mijn cliënt geschreven?'

Bij het horen van het woord 'cliënt' zet de man grote ogen op, maar hij houdt voet bij stuk.

'Dit is een gehandicaptenparkeerplaats,' zegt hij geërgerd. 'Voor gehandicapten. Invaliden.'

'Ja.' Nell stapt naar voren. 'Daar heb ik recht op. Zoals je kunt zien. Jij, daarentegen, hebt géén recht op een gehandicaptenplaats.'

‘Het punt is, ik woon dáár,’ zegt hij korzelig, en hij wijst naar een raam achter Nells auto. ‘Zolang er geen echt gehandicapte personen zijn, zou ik hier moeten kunnen parkeren. Het is een kwestie van logica.’

‘Maar ze heeft recht op die plek!’ roept Sarika uit.

‘Ben jij gehandicapt?’ zegt hij honend tegen Nell. ‘Zo’n jonge, gezonde vrouw als jij? Kun je me vertellen wat je precies mankeert?’

Ik zie hem naar haar kijken en heel even zie ik Nell door zijn ogen. Haar compacte, wilskrachtige lichaam, haar vooruitstekende kin, haar zes oorringen, haar roze haar en haar drie tatoeages.

Ik weet dat Nell liever dood neer zou vallen dan het medelijden van die vent te wekken.

Ze zwijgt even en zegt dan met de grootste tegenzin en een gezicht als een donderwolk: ‘Ik heb een... een chronische aandoening. En zelfs dat gaat je geen reet aan.’

‘Mijn vriendin heeft deze parkeerplaats van overheidswege toegewezen gekregen,’ zegt Maud met vuurspuwende ogen. ‘Meer hoef je niet te weten.’

‘De overheid kan zich vergissen,’ pareert John Sweetman, die zich niet laat ontmoedigen. ‘De overheid kan zich laten bedotten.’

‘Bedotten?’ Mauds stem wordt schrill van woede. ‘Bedóttten? Wil je serieus insinueren...’

Maar Nell steekt een hand op om haar tot zwijgen te brengen.

‘Zonde van de energie, Maudie,’ zegt ze een beetje mat, en dan wendt ze zich tot John Sweetman. ‘Rot. Op.’

‘Mee eens,’ zegt Maud kortaf.

‘Ook,’ vul ik aan.

‘Helemaal,’ zegt Sarika, die niet achter wil blijven.

‘Spiderman!’ gilt Bertie vanaf het dak van de SUV, en hij laat zich met een klap op John Sweetmans schouders vallen. John Sweetman gilt het uit van pijn en ik sla een hand voor mijn mond.

‘Bertie!’ roept Maud vermanend. ‘Waag het niet die meneer te stompen of hem achterlijk te noemen.’

‘Achterlijk!’ roept Bertie prompt, en hij geeft John Sweetman een stomp. ‘Achterlijk!’

‘Die kinderen van tegenwoordig ook,’ zegt Maud, en ze rolt met haar ogen. ‘Wat doe je eraan?’

‘Haal hem van me áf!’ John Sweetmans stem klinkt gesmoord en woedend. ‘Argh! Mijn been!’

‘Harold!’ juicht Romy, en nu zie ik dat Harold zich bij ons heeft gevoegd. Hij heeft zijn tanden in John Sweetmans broek gezet en snuift opgewonden, en het scheelt niet veel meer of ik zal een nieuwe grijsflanellen broek moeten betalen.

‘Kom hiér.’ Ik pak Harold bij zijn halsband en weet hem met bovenmenselijke inspanning weg te trekken, en intussen pakt Maud Bertie. Op de een of andere manier slagen we er allemaal in weer binnen te komen en Nells voordeur achter ons te sluiten, en dan kijken we elkaar hijgend aan.

‘Eikels,’ zegt Nell, want dat zegt ze altijd.

‘Voorwaarts,’ zegt Sarika resoluut, want voor haar gaat het om vooruitkijken, je groot houden.

‘Drankje doen?’ zegt Maud, want dat stelt ze altijd voor.

En dan is het mijn beurt om iedereen naar me toe te trekken voor een groepsknuffel.

‘Het komt wel goed,’ zeg ik in de donkere, knusse warmte van ons, met onze voorhoofden tegen elkaar, waarin onze adem zich vermengt. De rest van de wereld is buitengesloten; alleen wij vieren zijn er nog. Ons clubje.

Dan maken we ons van elkaar los en Nell klopt me geruststellend op mijn rug.

‘Het komt wel goed,’ zegt ze. ‘Dat komt het altijd. Ava, ga naar je lekkere date. Ga naar Italië. Schrijf je boek. En haal het niet in je hoofd om aan die rothond te denken.’

2

Lekkere date. Wat een bak. Wat een bák.

Het vernederendste is nog wel dat ik er nog steeds aan moet denken. Hier zit ik dan op mijn dure schrijfcursus in Italië. Onze docente, Farida, houdt haar inleidende praatje en ik laat mijn pen braaf boven mijn schrift zweven, maar in plaats van echt te luisteren, heb ik flashbacks.

Het voelde meteen al niet goed. Hij was anders dan ik had verwacht, al moet ik eerlijk toegeven dat ze altijd anders zijn dan je had verwacht. Alle onlinedates. Ze lopen anders dan je je had voorgesteld, of ze hebben langer haar, of ze praten anders dan je je had ingebeeld. Of ze ruiken gewoon niet goed.

Deze jongen rook niet goed én hij dronk zijn bier op de verkeerde manier én hij klonk fout. Hij had ook van alles te zeggen over cryptovaluta, wat... je snapt me wel. Het blijft niet lang boeiend. (Tien seconden.) En hoe meer ik besepte dat hij verkeerd was, hoe dommer ik me ging voelen, want hoe zat het met mijn gevoel? Hoe zat het met die ogen van hem?

Ik bleef maar naar zijn ogen kijken, op zoek naar de levendigheid, intelligentie en charme die ik op zijn profielfoto had gezien, maar ik vond niets.

Het moet hem zijn opgevallen, want hij zei met een gegeneerd lachje: 'Heb ik schuim in mijn wenkbrauw of zo?'

Ik lachte ook en schudde mijn hoofd. En ik wilde over iets anders beginnen, maar toen dacht ik: wat maakt het ook uit, waarom zou ik niet eerlijk zijn? Dus zei ik: 'Het is raar, maar je ogen zien er niet

hetzelfde uit als op de website. Het zal het licht wel zijn of zoiets.'

Toen kwam de aap uit de mouw. Hij keek een beetje betrapt en zei: 'Ja, ik heb de laatste tijd wat gedoe met mijn ogen gehad. Ze waren een beetje ontstoken. Met smurrie, weet je wel? Dit hier was groenachtig geel.' Hij wees naar zijn linkeroog. 'Het was erg. Ik heb twee keer antibioticazalf gekregen.'

'Aha,' zei ik, en ik probeerde niet te kokhalzen. 'Arme jij.'

'Dus ik geef het toe,' vervolgde hij. 'Ik heb niet mijn eigen ogen gebruikt voor mijn profielfoto.'

'Je... Wat?' zei ik, in verwarring gebracht.

'Ik heb er de ogen van iemand anders in gefotoshopt,' zei hij droog. 'Zelfde kleur, dus wat maakt het uit?'

Ik pakte ongelovig mijn telefoon en klikte zijn profielfoto aan... en het was meteen duidelijk. De ogen tegenover me waren vlak, dof en karakterloos. Die op het scherm waren sprankelend, innemend en uitnodigend.

'Van wie zijn die ogen dan?' vroeg ik boos, en ik wees ernaar.

Hij keek nog betrapter en zei toen schouderophalend: 'Van Brad Pitt.'

Brad Pitt?

Hij had me tot een date verleid met de ogen van Brad Pitt?

Ik voelde me zo kwaad en stom dat ik er bijna geen woord meer uit kon persen, maar hij leek niets door te hebben. Hij stelde zelfs voor naar een restaurant te gaan. Het lef! Toen ik wegging, had ik zin om sarcastisch te zeggen: o, trouwens, ik heb de tieten van Lady Gaga. Maar dat had hij verkeerd kunnen opvatten.

Ik zou een klacht moeten indienen bij de datingsite, maar ik heb er de fut niet voor. Ik neem even pauze van de mannen. Ja. Dat doe ik. Mijn gevoel kan even vakantie nemen...

'Het belangrijkste is natuurlijk dat jullie gefocust blijven,' onderbreekt Farida's stem mijn gedachten. 'Afleiding is de aartsvijand van productiviteit, zoals jullie vast wel weten.'

Ik kijk op en zie dat Farida me taxerend opneemt. Shit! Ze weet

dat ik niet luister. Ik sidder alsof ik in de derde klas bij aardrijkskunde op spieken word betrapt. Alle anderen luisteren. Alle anderen zijn geconcentreerd. Kom op, Ava. Wees volwassen.

Ik kijk om me heen in de eeuwenoude, hoge stenen zaal waarin we zitten. De schrijfretraite wordt gehouden in een oud klooster in Apulië. We zijn met zijn achten en we zitten op doorleefde houten stoelen, allemaal gekleed in de effen linnen Indiase tuniek en broek die we vanochtend hebben gekregen. Dat is een van de regels van deze retraite: je mag je eigen kleren niet dragen. Je mag je eigen naam ook niet gebruiken. En je moet je telefoon aan het begin van de week inleveren en krijgt hem elke avond maar een halfuur terug, of in geval van nood. Er is ook geen wifi. Niet voor gasten, in elk geval.

Bij aankomst kregen we een lunch op onze eigen kamer, zodat we elkaar pas vanmiddag konden zien. De kamers zijn oude klooster-cellen met witgekalkte muren en overal prenten van Maria. (Ze zijn ook doorgebroken, als je het mij vraagt. Je maakt mij niet wijs dat die monniken ruimte hadden voor een tweepersoonsbed, een bureau en handgebordeurde poefs, verkrijgbaar in de cadeauwinkel.)

Na de lunch ging ik op mijn bed met linnen spreid zitten. Ik probeerde me op mijn verhaallijn te concentreren en maar heel af en toe door de foto's van Harold op mijn laptop te scrollen. Toen werden we individueel deze zaal ingeloodst en werd ons verzocht te zwijgen. Ik zit hier dus met een groep volslagen onbekenden met wie ik geen woord heb gewisseld, alleen een paar bedeesde glimlachjes. Vijf andere vrouwen en twee mannen. Ze zijn allemaal ouder dan ik, behalve een magere, knokige jongen die zo te zien in de twintig is en een meisje dat eruitziet als een studente.

Het is allemaal best heftig. Best vreemd. Hoewel ik moet toegeven dat ik dat van tevoren wist. Ik had een berg onlinerecensies gelezen voordat ik deze cursus boekte en negen van de tien mensen noemden de retraite 'heftig'. Er werden ook termen gebruikt als

‘excentriek’, ‘meeslepend’, ‘uitdagend’ en ‘een stelletje mafkezen’. Maar ook ‘subliem’ en ‘levensveranderend’.

Ik kies ervoor ‘subliem’ en ‘levensveranderend’ te geloven.

‘Dan zal ik jullie nu de filosofie achter deze schrijfretraite uitleggen,’ zegt Farida, en ze laat een stilte vallen.

Ze laat vaak een stilte vallen tussen haar zinnen, alsof ze haar woorden de ruimte wil geven en erover wil nadenken. Ze is in de vijftig, half-Libanees en half-Italiaans. Dat weet ik doordat ik haar boek *Ik en ik* over haar dubbele culturele achtergrond heb gelezen. Nou ja, ik heb het half gelezen. (Het is een beetje dik.) Ze heeft glad, glanzend zwart haar en een kalme uitstraling en ze draagt net zo’n tuniek en broek als wij, maar ze staan haar veel beter. Ik wil wedden dat ze ze op maat heeft laten maken.

‘Deze week gaat niet over hoe je eruitziet,’ vervolgt ze. ‘Of over je achtergrond. Of zelfs maar hoe je heet. Het gaat zuiver om het schrijven. Laat jezelf los en wat je schrijft zal stralen.’

Ik kijk naar de dunne vrouw met donker haar die naast me zit. Ze noteert *Laat jezelf los en wat je schrijft zal stralen* in haar schrift.

Moet ik het ook noteren? Nee, ik kan het wel onthouden.

‘Ik organiseer al jaren schrijfretraites,’ vervolgt Farida. ‘In het begin had ik al die regels niet. Mijn cursisten begonnen met een rondje voorstellen, ze vertelden hoe ze heetten, wat hun achtergrond was en wat hun ervaringen waren. Maar wat gebeurde er? De gesprekken bloeiden op en ontwikkelden zich. Er werd gepraat over uitgeven, kinderen, banen, vakanties, de actualiteit... en niemand schreef!’ Ze klapt hard in haar handen. ‘Geen mens schreef! Jullie zijn hier om te schrijven. Als je een idee hebt dat je wilt delen, schrijf het dan op. Als je een grapje wilt maken, schrijf het dan op.’

Ze is heel inspirerend. Maar ook een beetje intimiderend. De magere, knokige jongen heeft zijn hand opgestoken en ik bewonder hem om zijn lef. Ik zou het hem op dit moment niet nadoen.

‘Wil je zeggen dat dit een stilteretraite is? Mogen we niet praten?’

Farida’s gezicht plooit zich in een brede glimlach.

‘Je mag wel praten. We zullen allemaal praten, alleen niet over onszelf. We bevrijden onze geest van de last van geklets.’ Ze neemt ons allemaal streng op. ‘Kletsen is fnuikend voor de creativiteit. Sociale media verstikken het denken. Zelfs het uitkiezen van je kleding elke ochtend is een onnodige inspanning. We laten al die onzin deze ene week dus los. In plaats daarvan houden we ons bezig met échte gesprekken. Personages. Plot. Goed en kwaad. Hoe je moet leven.’

Ze pakt een mandje van een bijzettafel met veel snijwerk, loopt de zaal in en geeft iedereen een leeg naamkaartje en een viltstift.

‘Jullie eerste opdracht is het kiezen van een nieuwe naam voor deze week. Jezelf bevrijden van je oude zelf. Een nieuwe zelf worden. Een creatieve zelf.’

Ik neem mijn naamkaartje aan, opgewonden bij het idee dat ik een nieuwe, creatieve zelf ga worden. Farida heeft ook gelijk wat die kleding betreft. Ik wist van tevoren van die tunieken, dus het inpakken was een eitje. Ik had eigenlijk alleen maar zonnebrand, een hoed en een badpak nodig, en mijn laptop om mijn boek te schrijven.

Of om het af te maken, in elk geval. Het is een romantisch verhaal dat speelt in het victoriaanse Engeland, en ik zit een beetje vast. Ik ben gebleven bij het punt waarop mijn held, Chester, op een hooiwagen de gulden zonneshijn in rijdt met de uitroep: ‘De volgende keer dat je me ziet, Ada, zul je wéten dat ik een man van mijn woord ben!’ Maar ik weet niet wat hij gaat doen, en hij kan geen tweehonderd bladzijden op die hooiwagen blijven zitten.

Nell vond dat hij door een fabrieksongeval moest sneuvelen. Dan kon hij een bijdrage leveren aan het hervormen van de ouderwetse arbeidswetten van die tijd, maar dat leek me iets te naargeestig. Toen zei ze: ‘Kan hij dan verminkt raken?’ Ik vroeg: ‘Wat bedoel je?’ Dat had ik beter niet kunnen doen, want nu blijft ze maar afgrijselijke ongelukken googelen en mij links sturen met bijschriften als: ‘Kan hij een voet kwijtraken??’

Het probleem is dat ik geen zin heb om te beschrijven hoe Chester wordt verhakseld. Ik heb ook geen zin om de kwaadaardige landheer te baseren op Mauds oude scheikundeleraar. Vriendinnen zijn heel behulpzaam, maar soms zijn ze bijna té behulpzaam. Ze dragen allemaal hun eigen ideeën aan en maken je in de war. Daarom denk ik dat dit weekje weg me veel goed zal doen.

Hoe zou het met Harold zijn?

Nee. Niet aan denken.

Ik knipper met mijn ogen, kom terug in de werkelijkheid en zie dat de vrouw naast me haar naamkaartje opspeldt. Ze heeft zichzelf 'Metafoor' genoemd. O, god. Snel, ik moet een naam verzinnen. Ik noem mezelf... Nou? Iets literairs? Zoiets als 'Sonnet'? Of 'Accolade'? Of iets romantisch, zoals 'Julia'? Nee, misschien snappen de anderen dat niet.

Kom op. Het doet er niet toe hoe ik mezelf noem. Ik schrijf snel *Aria* op mijn kaartje en speld het op mijn tuniek.

Dan besef ik dat het bijna mijn echte naam is.

O, nou ja. Daar komt toch niemand achter.

'Goed zo.' Farida kijkt met schitterende ogen naar ons. 'Laten we ons schrijvende zelf voorstellen.'

We zeggen een voor een onze naam hardop. We heten Beginneling, Austen, Boekengek, Metafoor, Aria, Scriba, Aspirant-schrijver en Captain James T. Kirk van Starship *Enterprise* – de knokige jongen. Hij vertelt ons verder dat hij een striproman aan het schrijven is, niets romantisch, maar dat zijn vriend, die scenarioschrijver is, tegen hem heeft gezegd dat dit een goede cursus is, en je kunt overal iets van leren, toch? Dan volgt een betoog over het Marvel Universum, maar Farida kapt het tactvol af en zegt dat we hem gewoon Kirk zullen noemen.

Ik vind Scriba nu al leuk. Ze heeft gemillimeterd peper-en-zoutkleurig haar, een gebruid gezicht en een ondeugende glimlach. Beginneling heeft wit pluishaar en moet minstens tachtig zijn. Aspirant-schrijver is een man met grijs haar en een buikje, en de

studente is Austen. Boekengek, die me een jaar of veertig lijkt, heeft een vriendelijke glimlach met me gewisseld en intussen heeft Metafoor haar hand opgestoken.

‘Je zegt dat we niet over onszelf mogen praten,’ zegt ze een beetje bits, ‘maar we zullen toch wel aspecten van onszelf blootgeven in ons werk?’ Ze klinkt alsof ze Farida op een fout wil betrappen om te bewijzen hoe slim ze zelf is, maar Farida glimlacht alleen maar onverstoorbaar.

‘Natuurlijk leg je je ziel in je werk,’ zegt ze, ‘maar dit is een retraite voor schrijvers van romantische fictie. De kunst van fictie is het presenteren van de werkelijkheid als niet-werkelijkheid.’ Ze richt zich tot de hele zaal. ‘Wees listig. Gebruik vermommingen.’

Dat is een goede tip. Misschien verander ik de naam van mijn heldin van Ada in iets wat minder op Ava lijkt. Victorienne. Is dat een naam?

Net als ik *Victorienne* noteer, begint Farida weer te praten.

‘Vandaag gaan we naar de verhaalprincipes kijken,’ zegt ze. ‘Ik wil graag van jullie allemaal horen wat “verhaal” voor jullie betekent. In één zin. Te beginnen met Austen.’

‘O.’ Austen wordt knalrood. ‘Eh... dat je wilt weten hoe het afloopt.’

‘Dank je.’ Farida glimlacht. ‘Aspirant-schrijver?’

‘Jeetje!’ zegt Aspirant-schrijver met een schorre grinnik. ‘Zet me maar voor het blok hoor! Eh... begin, midden, einde.’

‘Dank je,’ zegt Farida weer, en net als ze inademt, wordt er aan de immense houten deur gerammeld. Die zwaait open en Nadia, de bedrijfsleider, wenkt Farida. Terwijl zij gejaagd met elkaar fluisteren, werpen wij elkaar allemaal vragende blikken toe, en dan draait Farida zich om en richt zich weer tot ons.

‘Zoals jullie weten, zijn er deze week drie verschillende retraites in het klooster,’ begint ze. ‘Schrijven, meditatie en vechtkunst. De leider van de vechtkunstretraite is helaas ziek geworden en er kon geen vervanger worden gevonden. De cursisten hebben de optie

gekregen een van de andere retraites te kiezen, en drie van hen hebben besloten zich bij ons aan te sluiten. Ik wil jullie vragen hen welkom te heten.'

We kijken allemaal vol verwachting naar de deur, die verder opengaat. Er komen twee mannen en een vrouw de zaal in... en mijn hart springt op. Die langste van de twee mannen, die met het zwarte haar. Wauw.

Hij glimlacht de zaal in en mijn keel wordt dichtgeknepen. Oké. Mijn gevoel wil dus toch geen vakantie. Mijn gevoel springt op en neer, haalt het crisisteam erbij en gilt: *Kijk, kijk!*

Want hij is geweldig. Ik heb zesendertig internetdates gehad, en niet één van die mannen heeft me zo doen sidderen.

Hij moet achter in de dertig zijn. Hij is goedgebouwd. Dat kun je door de stof van zijn tuniek heen zien. Golvend zwart haar, een stoppelwaas, een krachtige kaaklijn, diepbruine ogen en een soepele, makkelijke manier van bewegen, zie ik als hij naar een stoel loopt en gaat zitten. Hij glimlacht een tikje onzeker naar zijn burea, neemt een naamkaartje en een viltstift aan van Farida en kijkt er peinzend naar. Hij is met afstand de knapste van de zaal, maar hij lijkt het zelf niet te beseffen.

Ik verslind hem schaamteloos met mijn ogen, dringt het tot me door, maar het geeft niet, want je mag opmerkzaam zijn als schrijver. Als iemand ernaar vraagt, zeg ik dat ik in gedachten aantekeningen maak voor een personage in mijn boek en dat ik dáárom zo gespannen naar zijn dijen kijk.

Kirk lijkt onder de indruk van de vrouwelijke nieuwkomer, zie ik, en ik kijk over mijn schouder om haar snel te taxeren. Zij is ook best aantrekkelijk, met lichtbruin haar, witte tanden en verbluffend gespierde armen. De tweede man is ongelooflijk opgepompt, met biceps als kanonskogels; eigenlijk is onze groep als geheel zo'n vijftig procent aantrekkelijker geworden. Wat iets zou kunnen zeggen over vechtkunst versus schrijven.

De stemming in de zaal is gestegen, en we kijken gefascineerd

toe terwijl de nieuwelingen een naam kiezen. Het meisje gaat voor Lyria, de supergespierde gast noemt zich Zwarte Band en de man met het zwarte haar kiest de naam Dutch.

‘Zo heette de hond die ik als kind had,’ zegt hij als hij zich voorstelt, en ik smelt weg. Zijn stem klinkt mooi. Diep, sonoor, eerlijk en ambitieus, maar ook nobel en humorvol, met een vleugje verdriet van vroeger maar ook straaltjes toekomstige zonnenschijn en een glimp van een zeldzame intelligentie. En oké, ik weet dat ik hem pas negen woorden heb horen zeggen, maar dat volstaat. Ik hoor het. Ik voel het. Ik wéét gewoon dat hij een groot hart heeft en dat hij integer en eerzaam is. Hij zou nooit de ogen van Brad Pitt in zijn profielfoto plakken.

En hij had als kind een hond. Een hond, een hond! Ik voel me bijna roezig van hoop. Als hij single is... als hij nu maar single is... en hetero... en single...

‘We proberen tijdens deze retraite niets over ons leven prijs te geven,’ zegt Farida met een vriendelijke glimlach, en Dutch klakt met zijn tong.

‘Nee. Dat had je al gezegd. Sorry. Ik verpruts het nu al.’

Een nieuwe, beangstigende gedachte dient zich aan. Als we niet over onszelf mogen praten, hoe moet ik er dan achter komen of hij single is?

Hij moet gewoon single zijn. Hij heeft een single uitstraling. En: als hij bezet is, waar is zijn partner dan?

‘Nu iedereen zich heeft voorgesteld,’ zegt Farida, ‘kunnen we verder met ons gesprek. Dutch, misschien kun jij ons vertellen wat “verhaal” voor jou betekent?’

Er trekt een schok over Dutch’ gezicht. “Verhaal”, herhaalt hij, duidelijk om tijd te rekken.

‘Verhaal.’ Farida knikt. ‘We zijn hier om verhalen te scheppen. Dat is onze opdracht tijdens deze retraite.’

‘Hm. Juist. Verhaal.’ Dutch wrijft in zijn nek. ‘Oké,’ zegt hij ten slotte. ‘Het zit zo. Ik ben hier gekomen om te leren hoe ik mijn

tegenstander op zijn sodemieter kan geven. Niet hiervoor.'

'Natuurlijk,' zegt Farida zacht. 'Maar doe je best.'

'Ik ben geen schrijver,' zegt Dutch na enig nadenken. 'Ik kan geen verhalen vertellen. Niet zoals jij. Ik heb jouw vaardigheden en talent niet. Maar ik wil het graag leren.' Hij kijkt om zich heen. Zijn blik vangt de mijne en er fladdert iets in mijn buik.

'Je leert het vast wel,' flap ik eruit. Mijn stem klinkt hees.

Ik vervloek mezelf meteen omdat ik niet cool ben, te happig, maar mijn opmerking lijkt Dutch te ontwapenen.

'Dank je wel.' Hij tuurt naar mijn naamkaartje. 'Aria. Leuke naam. Dank je.'